

RZECZPOSPOLITA POLSKA
ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 15.03.12.
nr. 1196 podpis. *Bauer*

Warszawa, dnia 14.03. 2012 r.

p. J. Kwiecień
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 16.03.12. zał.
nr. 2145 podpis. *[Signature]*

PG IV KSK – 33/12

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 29 grudnia 2011 r. nr BPS/DSK-043-79/11, oświadczenie Pana senatora Grzegorza Wojciechowskiego złożone z innymi senatorami podczas 3. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 22 grudnia 2011 r., dotyczące rozważenia możliwości wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju sygn. II K 542/10, utrzymanego w mocy w drugiej instancji w sprawie Stanisława Z. oskarżonego prywatnym aktem oskarżenia, uprzejmie przedstawiam co następuje:

Analiza akt doprowadziła do wniosku o braku, przewidzianych w art. 523 § 1 k.p.k., przesłanek do wywiedzenia przez Prokuratora Generalnego kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 15 września 2011 r., sygn. IX Ka 734/11, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Busku Zdroju z dnia 28 marca 2011 r., sygn. II K 542/10, na korzyść Stanisława Z.

Z akt sprawy wynika, iż Sąd Rejonowy w Busku Zdroju wyrokiem z dnia 28 marca 2011 r., sygn. II K 542/10, uznał Stanisława Z. za winnego tego, że w dniu 19 maja 2008 roku w T. na Forum dyskusyjnym „Gazeta.pl.” pomówił Tadeusza J. o to, że w trakcie wyborów dopuścił się oszustwa wyborczego, tj. występku z art. 212 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu

karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Obrońca zarzucił wyrokowi mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę przez niesłuszne uznanie, że wbrew materiałowi zebranemu w sprawie, suma ujawnionych okoliczności jest wystarczająca do uznania, że oskarżony Stanisław Z. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa zarzucanego mu aktem oskarżenia. Ponadto postawił zarzut obrazy przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, 5, 7, 410 § 1 pkt 1 k.p.k. wyrażającą się:

- w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy bez wszechstronnej analizy dowodów, zakrawającą o dowolną ich ocenę, polegającą w szczególności na wybiórczym i jednostronnym potraktowaniu zeznań świadków, głównie Janusza O., Zofii G., Andrzeja S. oraz Piotra M.;
- nienależyte rozważenie wszystkich okoliczności wskazujących na brak możliwości popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa, w tym oparcie całego rozstrzygnięcia jedynie na przypuszczeniach oraz założeniach, które nie znajdują pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 15 września 2011 r., sygn. IX Ka 734/11, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W oświadczeniu Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego i innych senatorów złożonym podczas 3 posiedzenia Senatu RP w dniu 22 grudnia 2011 r. podniesiono, iż w uzasadnieniu orzeczenia sądu I instancji zostało zawarte stwierdzenie, że oskarżony radny podważył wiarygodność wicewójta jako męża stanu, a Sąd Okręgowy w Kielcach utrzymał ten wyrok w mocy, bez żadnej refleksji nad tym kuriozalnym uzasadnieniem. Nadto w oświadczeniu podniesiono, iż w przedmiotowej sprawie doszło do skazania oskarżonego za czyn, do którego popełnienia przed sądem przyznała się inna osoba.

Przeprowadzona w Zespole Kasacji Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej analiza akt sprawy wykazała, iż wyroki sądów obydwu instancji, wydane w sprawie oskarżonego Stanisława Z. są zgodne z prawem.

Ocena poszczególnych dowodów, dokonana w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego jest oceną logiczną, wszechstronną, dokonaną we wzajemnym powiązaniu oraz uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

W każdym przypadku, uznając określony dowód za wiarygodny i stanowiący podstawę swoich ustaleń, jak też uznając dowód za niewiarygodny, sąd zgodnie z wymogami Kodeksu postępowania karnego wyjaśnił motywy zajętogo w tej mierze stanowiska.

Sąd Rejonowy wskazał z jakiego powodu uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznawał się on do zarzucanego czynu w szczególności, iż to nie on jest autorem przedmiotowego komentarza, a jego córka Martyna Z.

Podobnie sąd ocenił zeznania Marty Z. córki oskarżonego i wskazał na okoliczności, które podważały wiarygodność jej twierdzeń o samodzielnym autorstwie artykułu.

Podkreślić przy tym należy, iż Sąd Rejonowy czynił starania do jak najpełniejszego wyjaśnienia wszystkich okoliczności ważnych dla rozstrzygnięcia, a wyrazem tego dążenia jest to, iż sąd zgodnie z zaleceniami sądu odwoławczego celem zweryfikowania wiarygodności przyjętej przez oskarżonego linii obrony dopuścił także dowód z opinii biegłego psychologa jak również przeprowadził złożone przez oskarżonego wnioski dowodowe o przesłuchanie w charakterze świadków Piotra M., Zofii G. i Janusza O.

Wprawdzie biegły w wydanej opinii sądowo-psychologicznej nie wypowiedział wprost poglądu o niemożności napisania komentarza przez Martynę Z., to jednak wskazał na szereg okoliczności podważających jej autorstwo, między innymi na zakres jej wiedzy w dacie ukazania się artykułu gdyż w tamtym czasie miała 15 lat, a artykuł powołuje się na zdarzenia z 2006 roku, kiedy miała ona 13 lat. Ponadto biegły wskazał, iż wartość psychologiczną obniżają: szczegółowość cytowanych zdarzeń, wykraczających poza możliwości bezpośredniej obserwacji opiniowanej, nadmiernie agresywny ton wypowiedzi, zbyt dosadny język, stojący w sprzeczności z używanym przez nią słownictwem i jej wrażliwością emocjonalną.

Istotnie sąd orzekający w uzasadnieniu orzeczenia użył sformułowania, iż oskarżony radny podważył wiarygodność wicewójta jako męża stanu, które należy uznać za niefortunne, niemniej jednak nie miało to żadnego wpływu na treść zapadłego orzeczenia.

Podnieść także należy, iż zakwestionowanie ustaleń faktycznych w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne, albowiem zarzut poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, nie należy do katalogu przyczyn kasacyjnych, o których mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy orzekając w trybie przepisów o kasacji nie dokonuje ponownej oceny dowodów i nie kontroluje – na podstawie własnej oceny wiarygodności poszczególnych dowodów – poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy sprawdza jedynie, czy ocena dowodów przeprowadzona przez sąd I instancji i zaakceptowana przez sąd odwoławczy nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 7 k.p.k., a także, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekający sąd nie dopuścił się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Kontroli Sądu Najwyższego podlegają więc nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania, a temu w przedmiotowej sprawie nie można uczynić żadnego zarzutu.

Badanie akt sprawy nie ujawniło ewentualnych rażących uchybień sądu, które skutkowałyby możliwością wniesienia w tej sprawie kasacji.

Postępowanie odwoławcze przeprowadzone zostało prawidłowo, a Sąd Okręgowy w Kielcach w pisemnych motywach swojego orzeczenia w sposób zgodny z przepisem art. 433 § 2 k.p.k. rozważył wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy Stanisława Z. i stosownie do treści art. 457 § 3 k.p.k., wskazał powody, dla których uznał je za niezasadne, a także dla których utrzymał w mocy orzeczenie sądu I instancji uznające winę Stanisława Z. odnośnie popełnienia czynu z art. 212 § 1 k.k.

Z przedstawionych powodów, nie dopatrzonego się podstaw prawnych, przewidzianych w art. 523 § 1 k.p.k., do wywiedzenia w tej sprawie kasacji.

2 zastępca

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO

Robert Hernand